

сякашъ ги поглѣщаше студения въздухъ на есенното мъгливо утро. Ето, всѣки е вече на своето лозе, а до съмване има повече отъ часъ. Бързо накладватъ огънь. Децата зъзнатъ и треперятъ, щомъ лумва огънятъ, наклѣкватъ наоколо да се грѣятъ. После бащата или другъ нѣкой ще изтегли жаръ, слагатъ тенджерата съ гостбата да се топли, пастърмата и суджуцитѣ се пекатъ, набодени на дълги сурови прѣчки и нареждатъ за ядене. Трѣбва да се нахрани здраво този народъ, да се сгрѣе, да се стопли кръвта му, защото днесъ му предстои работа. . .

Надѣсно, нагоре, надолу, на кждето метнешъ око, бумнали огньовете, екнали пѣсни, а сегисъ-тогисъ гърмежи отъ пушки и пищови пропищяваха презъ мъглата; тукъ-тамъ се чуятъ думкания на даарета и ханъми запѣли съ пискливи гласове турски маанета. Въздухътъ се наситилъ на мазнини и пари отъ суджуци, пастърма и отъ други ястия. Възрастнитѣ си сръбватъ по чаша ракия, ядатъ всички, насѣдали на земята върху рогозки или черги. . .

Като се развиделѣе добре, раздаватъ на берачкитѣ и на всички възрастни косерки, и кошници, разпредѣлятъ кой кои редове ще вземе, прекръстятъ се и съ пѣсни подхващаха беридбата на гроздето.

Край лозето стои поставътъ, до него легнали биволитѣ лениво преживятъ, като рѣфатъ кукурузена шума.

Всѣки берачъ слага гроздето въ кошницата си, поставчиятъ чака на опредѣлено мѣсто съ носилката, въ която изсипватъ берачитѣ гроздето отъ кошницата и, като се напълни, поставчиятъ я отнася на грѣбъ и изпразва въ постава.